

«Γὰ τὴν κυπριώτικη διάλεκτο καὶ τὴν δευτὴν ἑως δὲ γλωσσὸν
 εκωιδιουτικὸν γένημα».

Ἄξιότιμοι κυρίες καὶ κύριοι.

Θεωρῶ μὲν γὰρ μοι τιμὴ ποιὸν παρουσιάσασθε σήμερον παροῦσά σας γιὰ τὴν
 μυστὴν ὅχι γιὰ ἀσημαντὸν βέβαια ~~γένημα~~ ^{γένημα, ἀφοῦ δὲ μὴ ἔστιν οὐδὲ γὰρ} ~~τὸ γένημα τῆς γλώσσας τῆς κυπριώτικης~~, τὴν κυπριώτικη
 καὶ γιὰ τὴν δευτὴν ἑως δὲ γλωσσὸν εκπαιδευτικὸν μὲν γένημα, π' ἀνακινήθηκε τελευταία.

Εἶν' ἀξίεταίη καὶ σοῦ σηματικῆ γιὰ τὴν κοινητικὴ καὶ τὴν ἑδικὴν προ-
 οδο κατὰ προσιὰθνα γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν καὶ τὴν ἐσωκράτησιν τῆς δημοτικῆς
 δημοτικῆς γλώσσας ὅσους τοὺς ἔχρητες. Εἶναι μαρτὸν πού τὸ εἶπαι, πὺς τὸ γλωσ-
 σικὸν γένημα εἶναι τὴν ἑδικόν. καὶ εἶν' ἀνήθλια κῶμοι τὸ ἀποραδῆσθαι. Γι' αὐτὸ,
 ἀνήθλια, κεφάλαιο εἶναι τὸ κακὸν οὖν κοινητικῆ καὶ ἑδικῆ ἀναπόβη τῶν ἑλλήνων
 ἢ ἰρυσάθια διγλωσσία, σοῦ προκαλέσαν μὲ τὸν ὑπερβολικὸν τὸν ἀλλοιδικὸν
 γένεσι λόγους πρὶν καὶ δὴν καιρὸν τῆς ἑπαναστάσεως, καὶ ἄλλοι ἀκόμα. Μὲ
 τὸν ἱερὸν τὸν μὲν καὶ ἀφυσόφρητο καὶ ἀφώλιτο γένεσι μὲν γένεσι οἱ ἀνθρώποι
 ἐκείνοι, ὅσοι ἀφορὰ τὴν γλώσσα, τὸ μοταδικόν ὄργανον τῆς πνευματικῆς καὶ
 γρηκῆς ἐξέλιξέως, πορρὸν αὐτῶν πῶν. Ἔτσι, διαπρασίασαν καὶ ἀπομαρτῶ-
 σαν τοὺς πόσους, σοῦ χρειάζονται γιὰ τὴν ἐνοποίηση τῆς γλώσσας τῶν
 ἑλλήνων γιὰ τὴν κοινὴν μαρτερέσιν. Αἰετοὶ ἔκαμαν τ' ἀρχήσιν ἢ ὑποχώρησιν
 τῶν νέων ἐγγυηκῶν διαζέκτων παροῦσά σ' ἐμὰ παρεγγήνια, μὲν ἑδικὴ γλώσσα,
 ὅσοι συνέθηκε ἀλλοτὴ σὴ γαγγία καὶ ὁ ἄλλα μέρη. καὶ ἀκόμ' ἀνήθλια: εἰσεὶθὴ
 δι' μνηστοῦσαν τὸτε ἐποστουριστικὰ τὴν γλώσσαν, ἐμωδῶσαν τῆς ἐγγυηκῆς διαζέκτων
 τὰ σὺντῆσιν ἢ μαδεμαί, ὅσοι βορρῶν, οὖν ἀπομωδῶ τῆς ἑδικῆς μὲν γλώσσας.
 Ὁ μορρῶν μαρρῶν εἶν' ἐκείτοι, πού μωδῶσε τὰ ἀπομωδῶ ἢ ἀπομωδῶ μὲ τὸν
 γρηστοῦ ἐγγυηκῆς γέσιν, ὅσοι δὲν εἶχαν ἀγγάζει μορρῶν τῶν ἀλλὰ καὶ ὅσοι.

γοργοκά σσηρές φορές σὺν ἐξέγξει πατριῶς διαίεκου χωριστά. π.χ. οἱ
 κυριώτεροι ἀλλὰ καὶ ἐγγυκατάτοι γέφυς ἐξηκαουσίδων (τοῦ πασσούτσι) δίωγα σὺν
 ζευδαίνωδι, ζάμνα (τοῦ γάδαρον) δίωγα σὺν σαζαζα τοῦ γαϊδούρι, ἡ μορή (τοῦ
 κινου) δίωγα σὺν μονιά, ὁ πέρκαυτος δίωγα σὺν θανύριος καὶ ἴσος ἀλλες καὶ
 ἡ ἀλδιν ἐγγυ. ^{λίξε δὲν ποτὶο γραφὴ δὲν καὶ οὐκ ἔστιν ἡ γῶσσα.} Διαέκτου Ὁρ μετὰ τῆς ἑπαναστάσεως οἱ γόγιοι, ποὶ ὑπερῶθηκαν
 τῆς ἀνάστασεως καὶ τῆς κρασοτικῆς ἐγγύδα, ἐκαταραθαιαν, οὐκ ἔμαζο καὶ ἀρέζιμο
 εἶναι τὰ θαιρῶντες οὐκ ἔμαζο καὶ ἀρέζιμο μᾶς κυροδότμοσαν οἱ ἀπόγοτοί μᾶς,
 ἀλλὰ καὶ οὐκ ἔμαζο ἀπ' τὰ στοιχεῖα ἐκείνα τοῦ πορτογαλοῦ καὶ ἐξ ἀνθρωπισμοῦ
 μᾶς ἔπρεπε τὰ γράφειν οὐκ ἔμαζο γῶσσα ^{ἔτσι} καὶ ἀπὸ τῆς καθε
 σοφία ἀρετῆς καὶ γῶσσου οὐκ ἔμαζο πρῶτον τοῦ ἔθνους, δὲν δὲ θριοκομάσσε οὐκ
 συμπεριτῆς καλὰ οὐκ ἔμαζο γῶσσικὰ, οὐκ ἔμαζο κοινητικὰ οὐκ ἔμαζο ἔθνικα. Ἀλλὰ ξεκαθά
 τε καὶ καλαφροτήσανε ἀντίθετοι τοῦ ἔθνηκοῦ ἐξισιρίον οἱ ἀνδρωδοὶ ἐκείνοι καὶ
 ἀξία ποῦχι ἡ γαϊκή γῶσσα οὐκ ἔμαζο τῆς ἔθνηκῆς ἐκδυσέβει καὶ γράφανε τὰ
 βιβλία τους, πρωτότυπα ἢ μεταφράσει, τὴν μίαν ἀνταρκτικὴν καὶ τεκρὴ καὶ ἀδαφῶν
 γῶσσα, οὐκ δὲν ἔδιδαν τὰ τῶν γένε «γῶσσα τῶν θεῶν» καὶ ποῦ για ἡμῶνα
 στοιχεῖα τῆς εἶχε τῆς ἀδιασμένε καὶ ἀψυχη καὶ σάπια χέζεις τῆς ἀρχ. ἀλλ. διαέκου.
 (καὶ καποὶ ἐξαρέθου βίβλια ἔπιεσαν τὸ βιβλίου οὐκ ἔμαζο ἔδοχί τους ἦσαν ἐξάχιστοι....)
 καὶ αἱ καὶ σήμερα, ἴσως ἀπὸ ἐκατό χρόνια ἢ πέρα, οἱ ἔθνη, ἀντιθέτα πρὸς τὰδε
 γὰρ τὸ κόσμον, μᾶς αἱ οὐκ ἔμαζο ἀντι γῶσσα γῶσσικό μῆμα, ^{τοῦ} οὐκ ἔμαζο οὐκ ἔμαζο
 τῆς ἀκαλόνεγυ για μᾶς ἐπιστροφῆς οὐκ ἔμαζο ἀρχαίαν ἐγγύδα ἢ ἄλλε γῶσσα.
 (αἱ ἐδωρῆσ' ἀδαφῶν τὰ ἀποστάξω οὐκ ἔμαζο συμπεριτῆς μου διαέξω, για
 τὰ λοῖσω μᾶς καὶ ἔμαζο, καὶ μὲ τῆς καθαρεύοντα γρηῖσσε πῶσω
 ἢ μέτουμε σταθμοὶ ἐπὶ μὲ τῆς διφορικῆς ἰδᾶμε μωροδα.)
 Ἡ διαέξω μου οὐκ ἔμαζο οὐκ ἔμαζο ἀνακίμοι τοῦ γῶσσοεκπαιδευτικοῦ
 μῆμα οὐκ ἔμαζο μὲ τῆς ἀμεγέλης καὶ βιαστικῆς, δὲ τὰ ποτὶο, ἀδύνασι

τοῦ Κ.Ε.Σ. οὐκ ἐλάττω μέλ' ἀγαθολογικά τοῦ δημοτικοῦ βιβλίου, πού ὅσοι σας εἶναι
 ξέρετε, κι' ἔχει σκοπό τὰ διαφωτιστικά ἀκροατήρια καὶ ἀπόδειξις ἡδὲ
 δάσκαλο γιὰ τὴν σχέση τῆς κυπριακῆς διαλέκτου πρὸς τὴν ἑλλην. γλῶσσα,
 γιὰ τὴν γλῶσσά της καὶ τὴν διαμόρφωσίν της καὶ τὸ ρόλο πού παίξει ἐν γλω-
 σσικῇ διδασκαλίᾳ τῶν παιδιῶν μας καὶ μαθητῶν τῶν χωριατόπουλων. Ἄν μὴ
 ἀλλοῦ ἡδὲ ἀνδρῶπιος πρέσβη τὰ καλέχη κατὰ τὴν γλῶσσά του, γιὰ τὰ παρακο-
 ζουδιὰ τῆς πνευματικῆς κινήσεως τοῦ τόπου του, τὰ συμφορῶντα μὲ τὸ περι-
 βάλλον του καὶ τὰ μὴ μέτρα καθυστερημένους. Θὰ μ' ἐπιδοχῆ, ἀντιμαρτυρῶν,
 ἔδω καὶ σὲ ἰσχυρὰ γίγνησι, καὶ κινήσῃ τὸ ἀδιαφόρο γιὰ τὴν μελέτη τῆς γλῶσσας,
 ἢ ἔδω τὰ ἀποδέχοντ' ἐλάττω τῆς οὐρανοπροφάνειας. Τὰ ἀπόλυτα πούχου τὰ
 μυκηδοῦνε γιὰ ἕνα καθαρὸν τῆς ἀνακατασκευῆς καὶ χοντροκομίας κυπρι-
 ώτικη κουβέντας ὅσα εἰς τὸ βρισκόντε ὁσὶ ποιητῆς, δημοσιογράφου καὶ
 δραματογράφου τῆς ἐποχῆς μας εἴτε σὲ μεταφράσεις ἀρχαίων ἢ ξένων ἐν διατήρει
 δημοτικῆ γλῶσσα.

Ἄλλ' ἐπιθυμῶ κατὰ τὰ ἰσοστάθην τῆς διαλέξεώς μου μὴ ἰστορικὴ ἀνασκόπησι
 τῆς κυπρ. διαλέκτου ἀπ' οὐκ ἐπιβλή της ἀρχῆς ἢ τῆς ἐποχῆς μας. αὐτὸ δὲ μὴς
 βουδήσῃ τὰ παραλαμβάνουμε κατὰ τὴν ἡμετέραν γλῶσσα. Προσφραδῶν
 ὅμως καὶ σὺς φέω, πὺς ἡ κυπριώτικη γλῶσσα ἔσπεδε τὸ πρὸ ἑραταχέες
 ἐπιδράσεις ἀπὸ δέκα σχεδὸν διαφόρων γλῶσσων, τῆς γλῶσσας τῆς καλαμνῆς τῆς
 Κύπρου, καὶ ὅμως ἔξω ἀπὸ φθογγολογικῆς μεταβολῆς καὶ γίγνησι ^{ἢ ἀρκετῶς} ξένων γένησι ἢ
 τὸ ἴσησι μας ἐφύλαξε καὶ μετῆ τὰ ἑλληνικὰ τῶν:

«Ὅσοι ^{ἔσταν} ἦσαν ἤσαν πάντω τῶν ἀνέμοι τοῖ' αἰ' ἔδωσαν
 ἦσαν οἱ ρίζες του βαθκιά τοῖ' αἰ' δὲν τὸ ξυριδῶσαν»

Ὅτι γένησι ὁ ποιητὴς μας γιὰ τὸ φηλικὸν μας δέντρο ἀνδρῶν καὶ γιὰ τὴν γλῶσσά μας.
 Μ' ὅσα μὲν τὸ ἰστορικὸν προἰστορικὸν χρόνον τῆς Κύπρου δὲν εἶναι ὁσὸν

ούτ' εὐδοκίμοι κόρα' ἴσοῦμε, πρὶς μυθολογία δὴν Κύπρον ἢ ἔγγυον γῆσσαν.
 Ὡς τοῖς μᾶλλον δ' ἀγγαγιάσονται γύρω χώρες, πού σποῖ χρόνον ἐκείτων εἶχανε,
 (μὴ ἀκόμα ἔχον) γῆσσοις ὁμόλογοι ξέτες μέλι ἐγγυρική (ἢ Αἴγυπτος, ἢ Φοινίκη...) ἢ
 ἢ χώρες, πού μολοκισοῦσαν ἀπό γασί (ἢ ἀριαίσι ὁμοφυγία) ἢ μὴ ἀπό ἔγγυς,
 πού πῆσαν ἐκεῖ ἴσοι ἀπ' ἰόν τρωικό πόλεμο, κι ἀνακαλύθησαν μαζί τους δὴν
 μ. Ἀσία. μα' ἢ γῆσσοικῆ τους συγγένια μέ λού ἀλλοῦ ἔγγυς χαζαράδικε
 ἴσοι, γιὰ τὴ πηλοῖ ἀιώνια πύσανε ξεχωριστὴ διαφόρῳσι. Διὰ τὴ μολοκισοῦσαν
 ἴσοι δὴν Κύπρον τοῖς ἰσοκρίσι προῖσορ. χρόνον (ἢ τὸ 1000 π.π. κ.χ.) στα' ἄ
 βορηνά' τους μέρη οἱ Λύκιοι μὴ οἱ Παμφυγίοι μέ λῆ γῆσσοῖ τους, τὸ ἀτόμοις
 σχεδὸν ἀδελφῆ (ἢ ἔγγυρική) και' στα' δυσκοτολογογογικά και' ἄλλα οἱ Χελλοῖ
 οἱ πρῶτα, οἱ Αἴγυπτικοὶ ἴσοι και' ἴσοι τῆσσο οἱ Φοινίκες μέ λῆ ὁμόλογο ξέτες
 γῆσσοῖ τους. Οἱ «ἔσοκίπριοι», οἱ ἴσοι, γὰ πύσανε, οἱ γῆσοι Κύπριοι τὴ προῖσο.
 χρόνον, δὲν ξέροῦμε ποιά γῆσσο μυθολογία. ἴσοι τῆσσο Χελλοῖ (ἔσοι γασί μέ
 σκοκίπριον ἀκόμα τὴν ἴσορία τους), γιὰ τὸ τοῖ μᾶλλον δὲ χελλοῖ ἀγγαγία
 τὴ ἔγγυς κυπρίων τὴ ἴσορ. ἴσοι, ἢ τὸ τοῖ ἴσοι τῆσσο γὰ ἴσοι ποσῆσσοι καδα-
 ρά στα' οἱ ἀνασκοφῆ, οἱ πρῶτοι οὐλογογογική, πού ἀρχισαν (στα' ἴσοι) ἴσοι τῆσσο
 ἀρχισογογῆ ἐδῶ.

Ἡ μυθολογία παραδόσοι στέγει δὴν Κύπρον τοῖς ἔγγυς μετά τοῖ τρωικό πόλεμο
 μὴ ἢ ἴσορική ἔσοκογογῆ μὴ τὸν 7^ο και' 6^ο αἴωνα. Ὁ ἔσοκο ἀπ' τὴν Σαλαμίνα, ὁ
 ἄκαμος ἀπ' τὴν Ἄλληκῆ, οἱ ἀρχισο και' μᾶλλον οἱ Ἀρκάδες και' οἱ Λάκιοι ἀπ' τοῖ
 Μορσία, μῆλλον και' ἴσοι τῆσσο ἀρμενῆσσο και' ἴσοι γὰ τὴν Κύπρον μεταφέροντες
 και' τὴ γῆσσοῖ τους. Ἄλλοι ξεδιώχοντε τοῖ Φοινίκες ἀπ' τὴν δυσκοτολογογογικά
 παράσοι και' γῆσσοικῆ κύριοι τὴν τῆσσο σ' αἴτῆ τῆσσο μέρη, κι ἀλλοῖ στα' βορηνά
 ἀνακαλύθησαν μέ τοῖ γῆσσοικῆ συγγένια τους, τοῖς Λύκιοις και' τοῖς Παμφυγίοις.
 Στα' πρῶτα μέρη δὲ χωροῦσε γῆσσοικῆ ἀναμείξο και' μέ τὸ ἀποστράβηγμα τὴν

ἡ Φοινίκων ἀπρώδικε παύου ἡ ἔξυμικὴ γῆσσα, ἔξειδερη κι' ἄγῃ, ὅπως
 ἦσαν ἀπ' ἡμῶν ἔξυγάδα. Ἀλλὰ διὰ βορεια μέρη τῆλοιο ἀνακάλυρα και' τῆλοια
 γῆμουσ γῆμκε τῆς αἰολικῆς διαγ. ἡ ἄρκαδαν μέ ἡμῶν τῶπια και' παραμορ.
 φωμέτην ἔξυμ. ἡμῶν λωκίον ε' παραμορίον και' μέ ἡ ἄνωρικὴ ἡμῶν Πακώταν, ποὺ
 ἀποκίσαν ἡμῶν λῆκιδο, ὡσεὶ ἀπ' ἰοῖς δόξοις ἡμῶν Κύπρου, διὰ κλασσικὴν ἐποχὴ,
 ἔγῃκατε τὰ σοῖσκα γόγια κι' οἱ σοῖσκιμοί. Κανένας ἔξυμτας δειμωσρῶδε
 τῶτε τὰ χατέψη τὰ ἰοῦ μζοιτέσῃ γῆσσα ἰοῦ οἱ βορεινοὶ ἔξυμτες ἡμῶν Κύπρου.

Μα' μῆσαι και' οἴμερα ἔσαι ἄδυναῖος δα' χῶνενε ἔσαι Κύπριο τὰ ἰοῦ μζοῖ;
 κι' ἔμει ὅσοι διὰ Κύπρο σοῖσκιμοί, κι' ἡ Κύπρος μοιᾶφι χωρὶς ὑπερβοχὴ
 μέ γῆσοικὴ δόξια, γῆμῃ μωερδέψαμε ἡμῶν διάλεκτο' μας, ἡμῶν μωρική μας γῆσο-
 σα μέ ἡμῶν ψόφια παδαρεύονσα κι' ὄχι μέ ἡμῶν ἰωτῆμῃ γῆσσα ἰοῦ Μοριᾶ και'
 ἡμῶν Ρομζυς ἢ Καζύερα ἡμῶν Ἰωμῶν. Τῆλοια γοῖποῖ ἡ κυπριώτικα γῆσοσα ὅσῃ
 ἰδορ. χροῖτος. αἰσοδωρική. Αἰὼ δειχτουνε διάφορε εἰσγγραφὲς σὲ κυπριώτικο
 αἰσβάθιγο, τῆλοιο σὲ διάφορα τομῶματα κυπριῶν βασυγῆσῶν κι' ὅσεσ γέξῃ
 κυπριώτικη μῆς ἔδωσαν οἱ λεξικογράφοι Κούχιοσ, Λουῖδα, και' ἄλλοι. Αἰὼ ἀκόμα
 δειχτουνε και' μερικά χαρακτιριστικά γνωριῶματα ἡμῶν αἰσο. διαγέκτου, κι' ἀπ' ἡμῶν κυριώ-
 τερα μάχισα, ποὺ οὐδ' ἔμει ἀκόμα κι' οἴμερα ὁ κυπριακὸς γοῖ. π.χ. οἱ κυπριῶτε,
 ὅσοι οἴμερα γένε «ἀποῦ ἡμῶν Πάφου ἔρχομαι», ποὺ φαίνεται πρὸς τὸ λεγικόν ο, ἔδω
 κῆσαν γοῖφῆσαι (τὰ ποῖ) τὸ προφερον ὡσφ. ὄγγου ου, ὅπως κι' οἱ ἀρχαῖοι ἔξυμτες ἡμῶν
 Κύπρου. Δέμει ἀκόμα ἐγένετον, ἔρχετον, ἐξείετον, ὅπως ἀκριβῆς ἔξῃσανε κι'
 ἐκείνοι μέ τῆμ διάφοράν ὅτε γράφατε τὸ ου μῆνα μοιᾶχα υ, γῆμῃ ἔλοιστὸ πρό-
 φεραν. τὸ ἴδιο συμβαίτει και' μέ ἡμῶν διπῆ ἡμῶν κι' ἔρρινα γράμματα, κυρίως
 μέ ἡμῶν -pp-γ'-λλ-(-γγ-), ποὺ κι' οἴμερα ξέρεκε ὄχι μοιᾶχα αἰτᾶ, ἔξῃ και'
 ἄλλα οἴφωτα διπῆ, πόσο δυνατὰ ἡμῶν κῆποῦμε, σάν πακέλλεσ. σὲ ἀκουσθῆκα'
 ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἔξῃσανε: σῆμῶν, σῆμῶν, βκαῖμῶν, ἀππαρος κ.δ. Ἀλλὰ ἔμει
 Μοιῶν και' ποῖτᾶ ἀγῆσῃ ἀπὸ ἡμῶν ἐπίδραση ἡμῶν Ἄλλοις διαγέκτου. κῆμῶν, φῆμῶν κ.τ.λ.

πολλές φορές και λάμνα ν, (ν), π γά διπλασιασμε: (ἀκκασήμε ἢ ἑδάκκασήμε)
 με, ἀπκήσεν, ἀππίδκια, φλάννω, μωαίτω κλπ. Ἔχουμεν ἀκόμα τὴν ὄρνιχαν
 ἀντὶ ὄρνιθα, ὅπως κ' ἡ αἰδύ· διαζέκλος, ~~μωαίτω~~ τὸ χ ἀντὶ θ, κ' ἀκόμα παραπάτω
 χάλασος, ἔχχωρεῖ, ἀγέχω και ἄλλα, ἀλλὰ ὅμως δά χωρια. ~~Ἡμετέρας~~ Αὐτὰ
 ἀσφαρῆ δειχνουτε πόσοι οἱ Κυπριῶτες ἦσαν ἀπ' αὐτῆ ἀρχῆ συνκυριακοὶ δὴ γῶσσα.
 τοῦτο φαίνεται προέρχεται κα' ἀπ' αὐτῆ ὅλη πνευματικὴ γῆ τοῦ γηοτοῦ, πού
 μωροῦμε γὰ πούμε, πὺς προημοῦσε πάντα τὰ δῶρα τῆς ἀφοχέντηης θεᾶς
 παρὰ τοῦ φωτοβόχου ἀπολλωναι καὶ τῆς σοφῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ γασὸς μόνος του ἔρχα.
 ὁ ἄνθρωπος γῆστικὰ καὶ κατέταξέ τοις δὲν τὸν ἐφύλαξε· τὸν γὰρ τὸν αὐτὸς πάντῃ
 ἔδινε ἔθιμὸν καὶ φραστικὸν ὄργανον μέγα ἰσχυρὰ του τρυφιδία καὶ παρα-
 μῶδα. Ἡ ἀρχαῖα αἰσθητικὴ ^{καὶ φῶσος} εἶχε καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ γ· χλοκαὶ ~~καὶ~~ τὸς-
 γαν καί, ἀνέβαφαν τὸν τόπο ὅσο ἐπέρεπεν ἡ λήγουσα. Ἀρκοῦμε σ' αὐτὰ.
 εἶναι καὶ ἄλλα ἀκόμα πούχασεν ὁ γασὸς, γιὰ τοῖς οἱ νόμοι τῆς γῆστικῆς ἐξέλι-
 ξως εἶναι φυσικοὶ, ἀμεταβλητοὶ καὶ πάντα σ' ἐνέργεια. Ὅσα ὅμως χάδικοι
 δὲ ἦσαν πραγματικά, ἂν οὐκ ἦσαν γῆστικὰ συμμετρητὰ ^{δημοῦ} γῶσσα ἐξωφρενικά, ὅπως
 ἐξωφρενικά μαι φαίνονται γὰ τὴ ἴδια τῆς δημοτικῆς γῶσσα, πρῶτα: οἰδίκει, μαι
 κελυμῆξιος τῆς οὐδέλερον ὑποκοριστικῶν - οὐέν, πουρηούϊν, μωροῦέν, κοπελλούϊν,
 κορισουέν, καὶ τῆς μεγαδονικῶν - ἀτσος, τσεφχαῖτσος, ἀππαράτσος, μουττα-
 λος, σεράτσος (ἂν καὶ καίπου καίπου σὸ δὲ γυκο ^{ὄργανο} εὐρίσκοντα καὶ σὴ δημοτικῆ),
 ἢ γὰ διπλα πού εἶπα παραπάνω, ἢ τὸ χ καὶ τὸ ἐγγεῖκο σθηπροσά σὸ φδοῖον
 ε καὶ ι, σθερί, μασκέρι, σθηρός, σθηράτος, σθηίρω, σθοίρος, ἢ τὸ κ σάν τὸ
 ἐγγεῖκο σθ, μωροσά παζι σθὸς ἴδιον φδοῖον, ἀλλὰ ἐλαφρό, σθαί, παλάσμι
 μου, σθαρός, σθηρμαν, καὶ τόσα ἄλλα, ποὶ δὲν προσλάνω θέβαια σήμερα τὰ τὰ πῶσα.
 - Κατόπιν μαι παρεκβασι εἰδῶ δάδεγα σθὸς ἀγαθολογῆ μου δασκαῖος πού
 εὐρίσκοντ' εἰδῶ μαι καὶ σ' ὄθους γενικὰ τῆς Κύπρου, μοροσὸν ξέρω πὺς μερικοὶ

απ' αὐτοῖς μελετοῦνε τὴ γλώσσα, γὰρ τοῖς οὐσιώσω: εἶται ποτὶ εὐχαρίστω γὰρ
μελετᾷ κατὰ τὰ γλωσσικὰ φαινόμενα καὶ τὰ μαθαίνου. ἔπαλα πρέπει γὰρ ξέροντε
οἱ δασκάλου πρὸς γὰρ τοῖς κηάδο τοῖς καὶ γὰρ τὴ δουρατοῖς ἔχει σπηή σφρασία
ἢ ~~ἢ~~ ἢ γλωσσικὴ ἔρευνα. ἀλλ' αὖτε "ἀρχὴ παιδευθεὺς ὀνομαίων ἐπίσκεψις".
ἢ ἀρχὴ τὴ παιδευθεὺς εἶται ἢ κατὰ ἐξέλαση τῶν λέξεων. ἢ εἶται.

Συνεχίζοντας τὴν ἴδιον ἀνασκοπίου τὴ διαζέκτου μας ὀφείζω τ' ἀναφέρω
ἔνα σφρασικὸν σφρασικόν. τὴ βασιλεία τοῦ εὐαγόρα τῶ Α' (τέτος τῶ Ε' αὐτ. π.χ.),
ἐπὶ φηόμουσου βασιλείᾳ, ποὺ φηοζέτησε σὺν ἀδελφῶν τῶν ἑξικυριαδῶν Μουδῶν
ποὺ μηοῦσαν τὸτε τὴ ἀλλικὴ διαζέκτου καὶ σχεδὸν μοναχὰ αὐτῶν. γιὰ τὴ μ' αὐτῶν
καὶ μ' ἀλλῶν μμηλικῶν ὀροσφάδων τοῦ ποζιλιου τοῦ ἀδηνῶν, ποὺ ἀναφέ-
ρει ὁ Ἰσοκράτης σὺν τῶ εὐαγόρα, οἱ κίπριοι γόγιοι τὴ ἐποχῆς ἐκείνης, αὐ-
τοῖς εὐαγίσι, αὐτῶν μὴ μ' ὀρθὸς μετὰ τὸ δσνατό, ἀρχισαν γὰρ μαθαίνου καὶ
γὰ γράφουνε τὴν ἀλλικὴ διαζέκτου. αὐτοῖς μᾶς δὴχουνε πᾶσι ἐπιγραφῆς τῶ Ε' ἢ Δ' αὐτ. π.χ.
Ἄλλ' εἶται γλωσσὸν πρὸς τοῖς ποζιεραικῶν κτὰ χρόνου (τ. αὐτ.) ἢ σφρασικὴ ἐμφορική, πο-
ζιλικὴ καὶ πνευματικὴ ἐσοκοινωνία τὴν κίπρου μὲ τὴν ἀρεξάντριαν ἔφερε
λέλοια γλωσσικὴ φήμωσι σὺν κίπρου, ὥστε ἡμεῖς γράφου μμηεῖο γρασοφαστῶν ἀλλι-
κὴ διαζέκτου, ποὺ ξαυζῶνδκε καὶ σὲ ἄλλῃ χῶρι τὴ ἐσοκράτεια, τῶ ἀγέξαντρου καὶ
κατὰ τὴν γλώσσα κοιτῆ σ' ὀροσ τοῖς ἔχουνε. Ἐκέπασε ὀροσκα σχεδὸν τῶ ἀλλῶν
διαζέκτου καὶ ὀνομαστικῆ κοιτῆ γλώσσα μετὰ ἐμμηζοσ καὶ ἐγραφοσ τὴν τοῖς καιροῖς τοῦ
χριστοῦ. Ἐξδαν ὀμωσ τὸτε καὶ πρὶν ἀκόμα σὲ ἔχου χῶρι ἀφέντες οἱ ρωμοῖοι,
καὶ μὲ τὴν ποζιλικὴν τοῖς ἡπεροχὴ καρσοκνασδανε τὸ γλωσσικὸν μας μεσοσῶτα, ποὺ
τὸν σφρασῆρωσαν ἡσέρ' ἀπὸ αὐτῶν τῶ γλωσσικῶν τῶ οἱ φράσχοι μ' οἱ τούρκοι.

Στὴν κίπρου ἢ διαζέκτου τὴν διαζέκτου, ὅπου εἶται σῆμερα ἀρχισαν ~~εἶται~~ ἀπὶ
~~τὴν ἀρχὴ τὴν ρωμοῖοι~~ ~~καὶ τὴν ἀρχὴ τὴν ρωμοῖοι~~ ~~καὶ τὴν ἀρχὴ τὴν ρωμοῖοι~~ ὀροσκα
ἀπὸ τῶν ε' καὶ τῶ αὐτ. Προσῶτα οἱ ρωμοῖοι τὴν ρώμη ἢ τὸ βυζαντίου εἶν εἶταν

ἀφίσει παρὰ ἐσχάτη ἴχνη γίγας γέξιος ~~καὶ~~ λαβρα, πόρρα, θιάβιος, λαβέρνα
καὶ πορὸ δανὸς τῶν οὐρανοκίτων. Κι' οἱ λαρακίνοι ἐύχως ποτὶ πτό γίγας γέξιος μὲς εἰδωδαν
ἀπ' ἐξ ὅποιος ^{ἢ ἀραϊλέγγυ} ἐπὶ εἰς ἐκείνη, ποὶ συμβοιζέει τὸ ἀγαθὸν μὲν καὶ τὸ σωματικόν
κώτερο, μετὰ τῶν ἀλιγυφί μου, γῆς, τὸ γαῖδοιρε.

Οἱ φράγκοι ὄμως ἔξω ἀπὸ τῶν κάποιων ἐνεργητικῶν ἐπιθέσεων τῶν οὐρανοκίτων
λογοτεχνία, ἀφίσαν ἀσβεστοὶ τὰ σωματικὰ τῶν οὐρὰ κυπριώτικη διαγέκτο. Οἱ ἀφίσαν
φραγκοῦλαϊκῆς γέξιος οφφίσιον, καθέρον, διμένα, κοδάρω, γεθαίρω, γεθάνω, ὄστρια,
ισαίλο, σκουλέγγι, κονσουζάλον, κούσουκος, κουμανταρία, φεδῶτα, τρονημῶτα, ^{μαντιλά}
σαίλλα καὶ τὸ φεφρωτῶνε καθαρά. Ἄξιόσημα εἶναι ὅσα γίγει ὁ Λεόντιος ὁ Μακρινός
(ε. α.) ὁ χροτογράφος τῶν Κύπρου ἀσχροκίτων, ποὶ τὰ γράφει οὐρὰ τὸ τῶν γαϊκῶν
γῆσος τῶν Κύπρου: « Πρὶν τῶν παρόντων τῶν Κύπρου οἱ λαβίνοι... ἦτον χρῆσι τὰ
ξενώμενα ρωμαϊκὰ μαδοκὰ, διατὰ τὰ ὡς ποτὶ γραφεῖ τῶν βασιλέων καὶ
οὐρὰ ἐμαδινεῖσαν τὰ παλαιὰ... ὡς ποτὶ εἰσῆραν τὸν τῶν οὐρὰ οἱ Λαβανῶτες,
κι' ἀπὸ τὸ τῶν ἀρκείων τὰ μαδαίνοντα φραγκικὰ καὶ ρωμαϊκὰ, ὅτι ἐπὶ τῶν οὐρὰ
δὲν εἰξενώμενα εἶναι στυχαίτομενα». Ὑπομνηστικὸν τῶν Κύπρου, ἰ. ε. Μακρινός
ἴλιος καὶ οὐρὰ Ἀσίης, τῶν φραγκικῶν νόμων τῶν Κύπρου ἢ τῶν φερουσιῶν τῶν Νιμῶνα
Λυκρικῶν, καὶ τῶν Γεωργίου Βουδρανῆς ἀκόμα τῶν ἀσχροκίτων τῶν Κύπρου (ἄλλο ἰ. ε.)
φαινέται ὅτι μοταχὰ ἢ μινγαῖα ἐκλεσθὶ τῶν φραγκικῶν ἐπιθέσεων ἀπὸ καὶ ἢ τῶν
ἀνατολικῶν τῶν κυπριώτικη διαγέκτο καὶ τὸν 10. αἰῶνα. Ἀλλὰ καὶ ποτὶ προλήφ' ἀ.
κόμα, ἴδωσ ὅτι 9¹⁰⁷ αἰ. δείχνον ἀρκεία προχωρεῖν τῶν ἀνατολικῶν τῶν
Κυπρ. διαγέκτο ποτὶ μὰ τῶν τῶν γαῖσι γιὰ τῶν ἡρῶν ἀνδρόνικο, κωσταντῶ
ποὶ μακρογεμῶτα τῶν λαρακίνοι καὶ γιὰ τὸ πάσαιμα τῶν Διγῆν μὲ τὸν
Χάροντα.

Ὁ Χάροντα μαῦρα φέρουσι μαῦρα παθλαγγικέει
Χροσὸν σπαδὶν ἐξωδύκεν καὶ πᾶσὸν παναῦριν.
Γιὰ τὰ βῆρα καὶ τῶν μάναντων γιὰ τὰ τῶν παραχρῆμα...

Σουσι' λα' ωτις δ' αβαιουρ και λα' γυνοικουκι ζυνοικου, πογα
 ανδρμου εζοι και γροικηουρ λα' εδ' αβουρ και λα' ααγαια' ιστοριε,
 ολι μανδαιουουρ λα' παραμαλα λα' εδ' αβουρ, και εδ' εκινα μαν-
 δαιουουρ και βζεωρικαι, και ανει και λινα, εμωσδωλη και βζεωλαε
 μωουρ και γυρωουρ, δεζω ποιθειν δε' τα' χερια του παναριου
 τερεμαλο μωρη' ανδρμου, δια' και λιη διαβα' ουουρ εκειουρ,
 οι ποιγοι δεζουρ ααγαια' ιστοριε λα' ααγαια' ιστοριε.

Ο Χανς και ο
 Χουαν του
 ...

Κι' ἐνῷ οἱ Φράγκοι μᾶς ἀφῆκαν γι' ἀνάμνησι γέξιος τῆς Διοσκύδους κατ' ἀπό
 κἀθε εἶδος σχεδόν, μ' οἱ Βενελοῖδοι μ' οἱ Τζιενοβέφοι γέξιος τοῦ ναυτικού, ἤξιδαν
 ἴδιον μ' οἱ Τούρκοι (1570) γι' ἀνάμνησι τοῦ λείψανό μας μέ' τοῖς χουκμάδς
 καί' τὰ ζουκούμα, τὸ ἀλδέρμ παζάφι καί' τὸ ἰμάμ παζαίτζι γι' ἀνάμνησι τοῦ
 ἴδιου μ' ἐκπεραστικῶτα θρισιοδοιοῖ τους, πού μ' οὐχί φέρτε, ἀν σὲ κινῶ τῆ
 ὄρεξη ἢ αἰ σὲ δομῆμ τούρκικε ἀνδρῆς. Μᾶς ἔδωσαν ἀκόμα αἰ δέξιε, οἱ Τούρκοι
 καί' ὄχουλοῖς καφελῆδες, χαλερναλῆδες, τσαμουραλῆδες, ἀραμωαλῆδες κα' ἄλλου
 εἰς γησίους Τούρκους εἰς φράγκους μέ' το φέσι μοταῖχα τούρκικο.

Ἡ περὶ τῆς ^{πῶν} φραγκικῆς ἢ τούρκικης γέξιος τοῦ σιμερινοῦ κυθριώτικο γέξιο
 πὸ μᾶς μ' ὅσες μᾶς σιγῆνι ἀκόμα ἢ εὐρώπη μέ' ἡνθρομικαρία τῆς, τῆ
 μῶδα, τὰ μέδα τῆς συχκοιταρίας κα' : merci, pardon, μολοσυκῆλλα, mouteur, chaffeur,
 νοδένι τόσο τῆς γηῶσά μας, ὥστε εἶναι κειρὸ πια τὰ προσέξουμε ἀνακαλῶμ' αἰ.
 τὸ καί' νῶνικαλοσῆσουμε μέ' γηῶσις ἔξω. γέξιος ὅσες ζέξιος μωροδῆν γ' αἰ.
 καλασῆδοι. εἰν' ἀγῆδια πῆς τὸ γηωσικό μωσαϊκό πὸν γέξιος κυθρ. διαζέκλος
 δέν μᾶς κἀνι παρμῆα αἰ ὀδου. μᾶς φαίνεται πῆς μωσῆς φυσικῆ.
 λαλα καί' παζά' καί' μωσῆς, γιὰ τὸ ὅσες τῆς ζέξιος γέξιος, ὅσες ὅσον
 κειρὸ τῆς σκαβῆς μας γίνικαν ἀπαγκαίς, γιὰ τὰ μᾶς φαερῶσαν
 μᾶς γηῶσις ἔννοια, γενεκες, μεδῆ π.χ. ποζίτσι κα'. δέν τὰ ὀδου γηῶσις
 φῆσασμε μονο ἔλοι γηῶσις, ἀλλῆ καί' τὰ μωσῆσασμε σῆφωτα μέ' τὸ
 ἴδιον τῆς γηῶσις μας γηῶσις : τοῖς ἔδωσασμε κηῶσις καί' ἡλλαζι ζέξιος.
 μωσῆς, καί' ^{τοῖς} γηῶσις, ἔδωσ, ἔδωτ, τὸ ποζίτσι, σιὰ ἢ ἀνδρῆς τῆς ἴδιου.
 Γιὰ κείτοι ὄρμω, πὸν ἔρενα εἶναι πραγματικῆ ἢ διαζέκλος μᾶς γηῶσις
 κὸ μωσαϊκό.

Τώρα. ἂν ὅσο τὸ γηῶσις αὐτὸ ἀνακῆτομα τὸ σινδυσῆς μέ' τῆν ἰδιόρση
 καί' χουροκομῆν ὀροφωρᾶ τῆς Κυθριωτῆν, προφωρᾶ πὸν τῆς διαζέκλος

φυσικοί ή φυσιογνωστικοί όροι αρρώδια και ξένη εσθράατος γλωσσικές
 ύστερα, δέν πρέπει παραξενίμστε, αί οι ουρμαρριώτες μας πού ταξιδεύου
 για 'πράλη φορα' σιμή άδύνα μοροί δέουσι απ' όσους εκείμείσα γιά τίν
 κουβέντα τους. Συχνά άκούουσι από Κυπρίου τώ περίφημο ν μας και
 τιά κορυκώτερα απ' όσα, πού ή καθαρεύουσα αξέμα υπέρβειναι: παπού-
 κια, έχια, ενίπληκα κιλίόσα άζα. Ούτε ααζι ο' ίλισι έχώ, πού παιδύ-
 λικα, κυριοεκκικα, σιμή καθαρεύουσα πριν όκλώ και δέκα χρόνια πού
 διάβαζα, έγραφα και σκεπτόμουντα σιμή καθαρεύουσα, μά μίξωσα σιμή
 κυπριώτικη (αί όψουσι σι μεδιμηέ μου, μορονοτε τοί χρωστώ και
 περισσοότερα κια), δέν ντρέσομμι να' πώ, πώς σάι πύγα εκεί, βρέ-
 δικα δέννα κύκρο γλωσσικό όρότεγα σχεδόν ξένο, σιό κύκρο τίν συντακίς
 δυμοδικίς. Πηγοί κί αιδόφοιτοί μας, μωρονώ να' πώ, σήμερα κί έμέξ
 λότε δέν έχαμε γλώσσα για' να' συνεπνοδοίμε, ούτε κί γλωσσικό
 αιδόμια. Και σήμερα άκόμα, δυσλιχίς για' μας έδα, ο γλωσσικός
 μεσκιώνας έξακοσοδέι. Κί άτ φαίτηκε άταμείσός μας ο βακαρής Βασίλης
 Μιχαηλίδης ή και κάποιοι άλλοι έγραφαν ή γράφουνε σιμή κυπριώτικη
 διάλεκτο, γιατί' έίσι τ' αιδόμιαλά τους γράφονται κιαύτερα:

« Η Ρωμοσύνη έφ φυγή

Σφάζε μας

Τό γνίν' άνάν' τά

Η καθαρεύουσα θέβαια για' τοί ποιητές μας όσους σήμερα κί τοί δυμνημο-
 παφους κί τοί θαμεικοί δέν μαδαίτελι κέ' άνών μείδουκε δέ γε εί λιπολα
 σιμή καρδια'. Άλλά κί σιμή δυμοδική δέ γράφτικαν άκόμα από κυ-

πρίον σπονδία έργα. ~~Καίτοι~~ Ποησί γίγνι ξειωροβαίγινε γράφοντα διηγήματα
καί ποιήματα, ὁ Ηζιδέρον, ὁ Ν. Νικοραΐδης ^{ἢ ἄλλοι} ~~ἢ ἄλλοι~~ ἀρκεί τὰ λόγ
ποῦμε ἔσαν ἔδαινο, ὅτι ἐπι νέοι ἀγγί και ὑπόσχονται. ἄγγυ δε λον δεισησην.

Ἄλλ' εἴτι ὦρα τὰ ῥοῦμε ὁλο δέμα μας. ἄλλ' ἡ σύντομη αὐτὴ ἀνασκο-
πηση πολεῖω νάκαρια καὶ ἑ. αἰ μί ἄλλο ἔδωσα μα' σλοχεῖώδκη ἰδέα ἕξ
Κυπριώτικη, ^{πῶς ἴσθροικὴ ἢ ἔξ ἔξιν.} ~~δασέκλου~~ ἄλλ' ὁ ἡδέναι μας ἰὼ μὲν ἔ. ζέρει τὰ ἰὼ μὲν ^{μικροῦ πῶς ἴσθ}
δέν μένει ἄλλο ἀπαρά διαβαίοντες βιβλία δὴ διηγητικὴ (διηγήματα, δράματα, ποιήματα,
μαδαίοντες καὶ πορὰ κομμῶνα ἀπ' ἔξω) τὰ προσειδῖ τὰ ἔξοικειωθῖ μ' αὐτῇ
ἔλοι εἴτ' ἔκκογο γιὰ λότ ἡγικωμένο τὰ ἀποκλήσιμ σγνώση καὶ οὐτεῖδου τῆ
ἔδουκῖ, λον γῶσσαι, γαλὶ αὐτὸ δυσλοχῖ, γείωει ἀπὸ μᾶς. χρειαζόμεστε
τὸ γῶσσοκὸ βάρλομα τὸ βάρλομα πού δέν ~~π~~ παίρνου ἀπ' ἰσχορῖα
μας οὐτὲ μωροῦνε τὰ ἄδάρου τὰ ἰδαιδια' μὲ τῆ συμπεριτῆ ἔκωιδευτικῆ
κατὰ ἴσθαι, ὅταν παίρνου ἔκκογο τὸ δρυσκεντικὸ ἰσθ βάρλομα ἀπὸ τῶ ἔκκογο.

Τὰ Κυπριοῖπογα μαδαίοντες ὁλο ὁπῖ λον ἕξ πρῶτε-πρῶτε, ζέξεις
ἕξ πρῶτε ἀναίγκη, ἔχουε βέβαια ὡροῦ φλαχικὸ γέξικο. ζέρονε πορὺ
γίγνη ζέξεις. ἔωεικ ὁ γόγος λον εἴτ' ἀπηνόδκτο, οἱ σινδέσει τῶ ταιμῶιων
γίοντες ἰσαραδακτικῖ, καὶ ἄἔχουε μᾶξισθα. Κοσμηῖον λουκλικὰ σχεδὸ σέ κᾶ-
δε ὁρῶσση τὸ καί, καί, καί, τὸ ἔ, τὸ ἔ, τὸ ἔ, ὅταν δέ ἔωῖγαμεν ἐκεῖ ἔκάλδαμεν,
ὅταν δέ ἔκάλδαμεν, ἔφαγαμεν, ὅταν δέ ἔφαγαμεν ἐδουκωθῖ κᾶμεν ἔωπῖ ζῆρε
ἢ κ. ἄ. Δέν ἔχουε ὕφος τὰ παιδιὰ, ~~ἔκκογο~~ ὡροῦ δὴ κλο μέρη τῆ γῶσσοκῖς
διδασκαλῖς εἴτι ἢ διδασκαλῖα λον ἔχουε. καὶ ὅμνη ποτὲ δέ διδῶσκει σὶ ὁσχορῖα
μας ἢ μὸτᾶχα μερικὰ - κατὰ γοιπόσθι σαρματικῖ καὶ ἡδουκῖ δῖ ἴσθα-
ση τοῦ παιδιοῦ, πούχει ἔργο ὁ δῖσκαση, ἀναγβαίτω τὰ διδῶξη ὁ ἴσθαι
πορὺ ὡροσῖτερε, νέες ζέξεις καὶ τῖα ὁράματα, νέες γῶσσαι, καὶ ἰσθαι τὰ δῖκα-
μῖ κατὰ, τὰ ὁσκέσεται κατὰ, τὰ ἔκφορῖμ ἔκκογο καὶ ὡροσῖ τῖ ὁσκέσεται λον

και σὶ γῆσσαν ἀσπὶ καὶ ὁμοιομορφίᾳ, καὶ ἀσπιδίαι τοῦ ὄραϊσθαι τοῦ νοῦ ἀπὸ
 καὶ τὰ συγκλητῆσαι καὶ πᾶσι καὶ ἐκφράσει λεχητικά. Γενικά να ἀσπιδίαι
 ὁ δασκάλας ἔχει ἔργον να διασώζαι τοῦ ἀγῆρο παιδί καὶ πημετικά καὶ
 καλαιοδικά καὶ γῆσσοκα. Καὶ βέβαια δὲν νοῖστω να φαντάσει
 οὐδὲ ἀλλὰ δάμωροσδε ὅσοιο παιδί ὅσοιοσδήποτε σπιδίου να τ' ἀπο-
 κλύου μοταχόλου. Τρενάσαι τοῦ μαγάδο σκασιδί τοῦ πημέλου καὶ
 τῆς ψοκῆς του, τοῦ χαρακίρα του καὶ τῆς γῆσσοκ του. Τὸ δάσκαλο του.
 καὶ ὁ δασκάλας ὅμως πρέσσει να ἔρχου καὶ διδασκαλά τῆς γῆσσοκ πρὶν ἀπ' ὅσα
 γῆσσι καὶ γῆσσοκ εἶμι ὅχι μοταχά καὶ ὁρὸσπόδεσ ἀλλὰ καὶ τοῦ μοταδικό μέθο-
 ὅσων τῆς μορφοσσει. Ἄλλα δάμωροσδε ὅσα εἶν' ἡ γῆσσοκ, οὐκ ὅποια πρέ-
 σσει ὁ δάσκαλας να ὁρσοσθεσθῆσαι να ἀνυψώσαι τῆς γῆσσοκ τοῦ παιδίου καὶ ποίῳ
 εἶν' ὁ ὁρὸσπος τῆς εὐστωχίας τῆς γῆσσοκ καὶ γῆσσοκ μορφοσσει; Ἀλλὰ
 εἶμι τὰ δύο λόσο εὐστωχία καὶ ὅσο καὶ ὁμοιομορφία, ποῦ ἀσπιδίαι
 ἀσπὶ καὶ ὄραϊσθαι τὰ ἐκπαιδ. ἀσπιδίαι τῆς ἔσπιδαι. ἀλλὰ, γὰρ τὰ ὅποια, μω-
 ρῶ καὶ ὄραϊσθαι καὶ πρέσσει να ὄραϊσθαι, καὶ ὁμοιομορφίαι καὶ δασκαλῶν καὶ ἡ ἀσπιδίαι
 καὶ καὶ ἔσπιδαι ἀσπιδίαι καὶ δέ νοῖστω καὶ ποτέ οὐκ ὄραϊσθαι τῆς ὄραϊσθαι
 ποῦ πρέσσει, εἶν' ἀπ' ἡ γῆσσοκ τῆς δύο ἀσπιδίαι ἔσπιδαι καὶ εὐστωχία τοῦ
 τερασθῶν ἔργου τῆς παιδείας. Ἡ γῆσσοκ πᾶσσοκα, γένε καὶ ἔσπιδαι, καὶ
 ἀσπὶ τοῦ ἀσπιδίαι ἀλλὰ καὶ τὸν ἔσπιδαι, τὸν ἔσπιδαι, τὸν ἀσπιδίαι ἀπὸ
 καὶ κλησθῆσαι καὶ ἀσπιδίαι τῆς πᾶσσοκ καὶ τῆς ὄραϊσθαι πνευμα-
 τικῶσων κοινωτικῆς καὶ. Τὸ μαγάδερο καὶ ἔχει ὁ ἀσπιδίαι ἀπ'
 καὶ γῆσσοκ; καὶ ὅμως σὶ ἔσπιδαι ἀσπιδίαι ὄραϊσθαι καὶ δέ τῶν ἔσπιδαι.
 ἀλλὰ να ἔσπιδαι γῆσσοκ, ἔσπιδαι γῆσσοκ καὶ ἀλλὰ να ἔσπιδαι φρασθῆσαι
 μέθο καὶ ἀσπιδίαι γὰρ να μελασθῆσαι τῆς ἔσπιδαι καὶ τῆς ὄραϊσθαι
 καὶ τῆς ὄραϊσθαι ὄραϊσθαι καὶ να παῖσσοκ ἀπ' ἔσπιδαι, ἔ-

χοιμε καὶ ἀπὸ τραγιάφου μ' ἀπὸ σφίγγες καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλα
λέγατε. καὶ οἱ να' μὴ ἀρκοῦτε αὐτό:

Στὸ μυστὸ ἐρωσὶς τοῦ προσώπου μας, σὴν διηρωσὶά, πρέπει νὰ ἀρω-
δέτε καὶ τὸ ἐκπαιδευτικὸ μας σύστημα. Πῶς εἶναι δυνατό νὰ ξέ-
σκεθῶνθῃ ὁ ἐγγ. γασὶ ἀπ' ἰόνθραχτὰ τοῦ ἡμετέρου καὶ τοῦ κοινω-
νικῆ, σαυῶγος, ὅταν ἀκοουοῦμε ἐνοτήματα ἐκπαιδευτικὰ καὶ
ἐθνικὰ προγράμματα ἀπόθουτου γρασοικιομοῦ, ποῦ μὴ γυρίδουε
χρὶ ἀδὲ χρόνια ὡς οὔ σήμερα ὡσὶν ἑὰ ἰδανικὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος,
νέες λαοὺς, νέου ὅρου ζωῆς; Τὸ γηωσοικὸ σύστημα οὐδέτεται ἀχω-
ριστὰ μὲ τὸ ἐκπαιδευτικὸ καὶ δὲ δα' μωρεῖται νὰ γυθῆ τὸ πρῶτο,
οὔτε μετὰ 50 χρόνια, ἀν' δὲν οὐδεθῆ μὲ τὸ δεύτερο. Πρέπει καὶ ἐκ
δύο νὰ οὐρβαδίσουε σὴν ζῆου τοῦς. Ἐχῦθικαν ἡ λῶρα δαῖγασουε
ἀπὸ μὲτὰν γὰ τὸ γηωσοικὸ σύστημα ἐδῶ καὶ ἑκατό χρόνια καὶ ὄρμω ἔ-
μινε ἀδύτο. καὶ γέμκε θέβαια μὲ λὸν ἀγῶνι αἰσῶ, δὲν τ' ἀρρῖου-
μασε - ἀδῶντε ἦταν' ἐξ ἐθικτικῆ ἀνάγκη - ἀλλὰ τὸ καὶ αὐτὸ ἀρρῖουε
ωθὸ νὰ γῆν, γκὲ μωδὶ ^{τὸ ἐκπ. σύστημα} ἐξῆ καδαρείουσα καὶ ὁ γρασοικιομοῦ. αὐτὰ
λα' δύο πρέπει νὰ ζεῖθου ἀπ' τα' ὁχθῆια μας αὐτὰ νὰ ποεμῖσουμε.
Ν' ἀπκαλασθῶουε τὴ κερὴ κδαρείουσα μὲ τὴ δημοτικῆ, καὶ νὰ ἐφαρ-
μόσουε νέου ἐκπαιδ. σύστημα μὲτὰ ὁ ἐξθμνικὸ πρῶτο, ἀλλὰ συχρο-
νισμένο. Δυσθῆ τὸ δεύτερο, ποῦ εἶναι κατὰ τὴ γῆμ, μωχῆ ^{καὶ} θέου
γὰ τὴν πο' λαχία ζῆου τοῦ πρῶτου, δὲν μωρεῖ νὰ ἐξαρτάται ἀπὸ
μας. εἶν' ἔργο τοῦ ἀνώτερου ἐκπαιδ. ἀρχῆ, καὶ ὅσο σὴν ἀρχῆν αὐτῆ ὄρο
νὰ ἴθου προποθῶντικὰ γέρικα μεγάζια καὶ κδαρμωτοῦ ἐρωσι-
μοτες ἀρρῖουθῆ, δὲν δα' ἰδοῦμε συχροθῶντῆ ἐκπ. μελαρρῶθμω.
Ἀλλὰ γὰ τὸ πρῶτο, τὸ γηωσοικὸ σύστημα, εἶν' καὶ οὐδέτεται μὲ τὸ

~~με~~ ~~πρόδο~~ φρονώ πως κι' η αλομική προσάδεια του μενεός εγγεί
 πρόωτος του δασκάζου φέρνει σπουδαία αποτελέσματα. Άρκει να
 σεις πω, χωρίς να γιθαι'γω του ουαδέζφου μου κ. κ. Κτηαβαίτων ^{Β. Τζάκκιν} ή Κρ. Αγγε.
 γιδου ού'ε ν'αύλο, θαι'γομαι, ού'ε είναι ίεσσα χρόνια με'εδύ του δ'ιδά-
 σκουμε ού'ε τυμασίο' μας, και δέν έβγυκε κείνα, απόφοτος χωρίς
 ν'αγαθύνει και να γράφει απακρεστικά ή διηροική γλώσσα. Αλλά κωλο.
 δύνει κι' ο δασκάτος, ότ'αν δέξ'η. Και πρέπει να δέξ'ησιν οι δασκάτοι.
 γιατί και δέ μικρά παιδια ποιός δά δώου ή ~~για~~ ^{για} γωσική μόρφω-
 ου; Ποιός άλλος παρα ο δασκάτος; Και' σεις, αγαθωλοί μου δασκάτοι,
 έδει που σικάνετε ού'ε νάμους σας ού'ε βαρύτερο φορτίο του κοινατικού υπο.
 χρεώσεων. έδει που ού'ε γράφει ή κακογωσσία του ^{δχαριστου} κόσμου; έδει που είσε
 οι μεγαλέρες παραγωγισμός, φραγματικές αξίες, οι σπουδιότεροι
 πυρήτες για του έθνηκή πρόοδο. Δόστε μου κασίο δασκάτοι, είπε κέ-
 ωσε κάποιος, και δά'σας δώσω, σέ γί'γα χρόνια, Γερμανίαν Ιοχυράν και
 Δι'κουλιν). Δυσωχίς συμβαίον ακόμα ού'ε έξυριστό πράγματα που
 σαι'ε προσέξ'η κατέρας δέν μπορεί να μένη άουγκήτως. Οι δασκάτοι
 ού'ε έγάδα έχουε του μειονεκτικώτερη, δέου από κοιμητική απόφεις
 από όποι του δασκάτοι του έρωδαϊκού κρατ'ω. Της Κίπρου ακόμα είναι
 οι ισό παραμελημένοι κοιμητικά. Σ' αλό φλαίτε πορροί με ή κοιμητά,
 μα φλαίτε και τα διδασκαγεία' μας και πρόωτος οι κενυητές του
 διδασκαγείων. κι' έξυγούμαι: είναι σπα'νιο φαινόμενο είναι Κίπριος δά-
 σμαγο άρα'γοτας ού'ε δ'αδίο' του να έχη σπαιόδησι του μεγαζου του
 υποορισμού ή κί'ν ν' απόκλιση ή με αγαθου ού'ε έρευνα, ού'ε έργασία,
 ού'ε διάβασμα, γιατί δέν έμαδαν τα'ε εκλέμου' ατα, ού'ε έμφυχώδη-
 ιαν εν'ο' έργο του οι δασκάτοι.

Τὰ γίν' αὐτὰ γιὰ εἰς ἀκαρτέματα· ὅταν ὁ δάσκαλος δὲν ἀναίξει, ἢ δὲ
 τοῦ ἀνοίξουν, τὰ μάτια τοῦ σὸ' φῶς τῆς ἀγνότητος καὶ τοῦ ὕψους τοῦ καθήκον-
 τοῦ του, πῶς δὲ φιλίᾳ καὶ πῶς δὲ ὠφεληθῆναι; Δὲν δάναι χρήσιμος σὲ
 βίωσέ· κατ' ἕτερα νὰ ζεῖται γιὰ τὸν ἐμψόδιο σὲ τὴν γλώσσα, σὲ τὴν ἐκπαίδευση
 σὲ τὴν πρόοδο τῶν ἔθνους μας τῶν δασκάλων.

Δὲν ἀδίκῃ τῶν συμπεριφορῶν δασκάλων μας εἶναι τόσα ζήγα λα' μίσα ποὶ
 διαδέλουν γιὰ τὴν μόρφωσί του καὶ γιὰ τὴν μόρφωσι τῶν παιδιῶν, ὅσο
 ποτὰ καὶ μετὰ εἰς τὴν ἐμψόδια ἐναντία σὲ ὅποια ἔχουν νὰ παζαίσουν.
 Δὲν εἶν' ἀόρατος τὰ ἴ' ἀναφέρω γιὰ τὰ χαίδια τὰ δοῦνε κι' οἱ δασκαλοὶ κατ' ἕτερα,
 ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ κατὰ τὴν μετὰ ποτὶς πῶς δὲν εἶναι δίκαιο, πῶς δὲν εἶναι
 σωστό, δὲν εἶναι οὔτε ὑπόκριν' ἀκόμα νὰ εἰρηκνῆται ἢ νὰ περιφροσῆται τοῦ δασκά-
 λου. Καὶ ὡρῶτα-πρῶτα εἰσβάλλουν τοῦ δασκάλου τὴν μορφοδομημένη
 γνῶσις, ποὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖ, ὅσοι μὰ μούρμα, καὶ μέθο καὶ
 σκοπὸς ἀκόμα τῆς γνώσεως τοῦ ἀρχαίου ποτὶς ποτὶς, ἀλλὰ ^{σὸ' παρὶ} ~~σὸ' παρὶ~~ δὲ ζεῖται
 βίωσέ, δὲν μιλανεῖ βίωσέ, δὲν συγκινεῖ. εἶναι νεκρὴ· δὲ μὴ ζεῖται
 καὶ οὔτε μπορεῖ νὰ χρησιμοποιεῖται καὶ ὄργανο μορφωτικόν. Ἔτσι τὰ τὸ
 συμπεριτὸ ἐκπαίδευ. οὐδὲν μὴ δὲν ἐξυπηρετεῖται παρὰ ἐλάχιστα τοῦ ἐντύπου καὶ
 γενικῶτερος σκοποῦ τοῦ σχολείου, ὅσοι διαμορφώθηκαν σὲ τὴν γενικὴν χρό-
 νια· ξέρει ὁ δάσκαλος πῶς ποτὶς ἀπ' ὅσα διδάσκει εἰς ἄχρηστα οὐ μὴ ρα. ἢ
 κεντρικῶς ποτὶς τοῦ παιδαγωγικοῦ καὶ τῆς ἀκρίβειας τὸ ἔκω. οὐδὲν μὴ τὴν
 κεντρικῶς καὶ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς μορφώσεως ποτὶς σὲ τὴν ἀξία.
 οὐ καὶ τῆς συμπεριφορῆς ποτὶς. Ἔτσι δὲν πηρῶνται κατὰ, δὲν ἔχουν ὄργανοι,
 δὲν βγαίνουν οἱ δασκαλοὶ κατὰ ἀναρτιστικῶς γιὰ τὸ ἔργον. Ἀλλ' αἱ
 ἔχουμε, κατὰ τὴν ὑποχρέωσιν, καὶ ὅτι ~~κατὰ μερικοῦς γνῶσεως~~
 γνωστικῶν ἐνοχηθῆναι, ποὶ οὐ μὴ ὁ δάσκαλος διδάσκει, τὰ κεντρικῶς ποτὶς.

Ἐποὶ διηρολκί' γῆσσα εἶναι ἐκείη, πού μυσὸν οἱ σοφιοὶ μορφωμέ-
 νοι ἔξυρες πρέου θ' μαδέν, αὐτὴ νάχη γῆσοκὸ ἴδανικὸ καί
 σ' αὐτὴ γ' ἀνυψώσαν οἱ δασκάροι ἐ' γῆσσα τῷ παιδίῳ ἀ' ἐ' διαζε-
 κλικὴ μωρικὴ' ἴου γῆσσα, ποῖται καί φλυκικὴ μακας καί μάσας
 ἀλέχη, ὅσων συμβαίει ἰάντα μὲ τῷ προφορικῷ λόγῳ. Ἐπειτα πρέ-
 ου ὁ δασκάρος παίρνεται θάου ἐ' γῆσοκὴ ἐκλάσασιν τῷ παιδίῳ
 ἀπ' αὐτὴ νά ξέκινα· καί τὰ ἴου δῖνε τὰ γράφοντε καί τὰ μαδαί' ταν
 νέες γέξεις, γέες φραῖσες καί στοιχειώδεις γῆσες γραμμικῆς καί
 ὕφους, ὅσες εἶναι ἀπαραίτητες. Αὐτοὶ εἶναι οἱ δύο σπουδαϊότεροι κενό-
 γες, πού πρέου ν' ἀκορονδοῖν οἱ δασκάροι ἐ' γῆσοκὴ διαμορφωσῶν
 τῷ παιδίῳ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; οἷν ἔξγάδα ξέρει λ.χ. τὸ παιδί' πογ-
 γές γέξεις, πού ἐ' χρησιμοποιοῖν ἐ' οἱ μορφωρέ' τας, γῆτὴ εἶναι
 κοινό' τας: σπιῆ, ὠτῆρας, μιζέ' ρα, γερὸ, περιβογάρις, Δημή' ρις, Γιάν' νησι
 ψωριάς, καφές· καί δὲν γέες κενέ' τας οἶκος, παλιρ, μίλιρ, ὕδωρ, κηπουρὸς,
 Δημή' ριος, Ἰωάν' νησι (ἐκεί' γιὰ ἔρωτη), ἀρλοποιοὺς ἢ τυφοκοκὸ δωριος.
 Φυσικά' ὁ δασκάρος ἀν' διδάσκῃ τὸ παιδί' αὐτὸ οἷν καθαρεύουσα,
 ὅσων γῆτὴς οἷμερα, δάχη νά μάδῃ τὸ παιδί' ἐ' πτό σπουδομένα
 πράματα, πού ἐ' γένε κι' ἀγροῖς, μὲ γέξεις νεκρῆς καί περιττῆς πού
 δὲ' δα' χρησιμοποιοῖται πού τας τὸ παιδί'. Κακὸ αὐτὸ! Στὴν
 Κύπρον ὅπως εἶναι ὠτὸ μεγαλὸ τὸ κακὸ καί μεγαλῆρον ἢ μακροπο-
 νία. Διότι, ἀν' ὁ δασκάρος ἐ' τὴν Κύπρον διδάσκει οἷν καθαρεύουσα,
 τὸν ἀππαροί, ποῖται διαλεκτικὸς, δα' τὸν ἀγγέξῃ σέ ἴπποτ καί τὸν
 θοῖροτ σέ χοῖροτ καί τὸ θοῖρὸν ἢ θοῖροῦ' ταν σέ χοιρὶδῖον, τὸ
 σκιαῖλο σέ θωάκισοτ, τῷ πρόσαν σέ περόνην, ἀν' καί δέν συμβαίει τὸ
 ἴδιον, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχαι περόνια οἷς ἀρχαῖοις. ἀλλὰ καί σάν

μάδα ως καθαρευουσιάνικες λέξεις λόπαιδι, πάρι δέ δα μὴ σὸν
 ἔγγυτικό κόσμο, δάνα ξένο με' λὶ μιλανή γλώσσα, γιατί ὅσοι οἱ ἔγγυ-
 νες οὐμὲρα ἀλλογα γένε και γουρούνα. γουρουόδοιο μιλῶνε
 σὺν ἀγορά και ὅλα ἀπὸ δα' ὅ φάτε με' λα' αειρούνα. **Τέλοια**
 καθαρεύουσα δὲν εἶναι γλῶσσα. χωρὶς ὑπερβολῆς μπορούμε να' αὐτομε,
 αὐτο, αὐ γίνουμεν να' ὅψι ὅχε μισάχα λὶ διαφορά, δὲς σημασίς
 λὶ κυπριώτικη λέξεων ἀπ' ἑῶν ἴδιες σύγχρονες λέξεις λὶ Ἀδριατῶν
 μορφωμένων, ἀλλὰ και σὶ φθογγολογία του, σὶν προφορά του, περ-
 σσότερες ἀπ' ἑῶν μισὲ κωδ. λέξεις διαφέρουν ἀπ' ἑῶν ἔξω λέξεις λὶ
 Ἀδριατικῆν γὰ' ἅ' ἴδια ἀρκῆματα, με' ἡ καθαρεύουσα αὐτο' διδάσκει
 γὰ' 10 ἢ 12 χρόνια σὶν σχολεῖα μας δὲν καλοδύνει να' οὐτοὶ λὶ
 κυπριώτικη φοικελὴν ἢ ἔμωρο ἀπ' ἑῶν κυπριώτικῆν ἀξίον ὑπὸν δεῖν
 του μπορούσά' ὅ ὅσον ἐκεῖ μέσα. Ἡ κυπριώτικη κα' ἡ καθαρεύου-
 σα εἶναι σχεδὸν δύο ξέτες γλώσσες. δὲν μορφώνεται γουδὸν τὸ κυπριόποιο
 ἔγγυτικόποιο με' λὶ καθαρεύουσα. δὲν μαθαίνει λὶ ἔγγυτική γλώσσα
 λὶ μιλανή, λὶ σύγχρονή. χωρίζουτε λὶν κυπριώτικη και λὶν καθαρεύουσα
 διαφορὴ μισάχα και λέξεις, και φράσεις και συντάξεις και λὶ
 περισσότερο λυπικό, ποῦναι λὶ κυριώτερο στοιχεῖο τοῦ γλωσσικοῦ αἰδοῦ-
 ματος, τοῦ ῥυθμιστῆ λὶ γλώσσας. Ἐνῶ ἀκριβῶς λὶ ἐνάλλω συμβαίνει
 με' ἡ δυμοική. Ἡ κυπριώτικη ἐκλὸς λὶν διαφοράς σὶν προφορά ἢ
~~αὐτο~~ σὲ μερικές λέξεις ^{ποὶ πρῶτον ἔχουσιν} ὅμοιοτατο λὶ λυπικό λὶ με' λὶ λυ-
 πικό λὶ δυμοικῆς. Ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις ὑπάρχουν (-οῦ'ιν, -άτος, ἢ ἐγενετο,
 ἢ Πάφου, ἢ Γιόλου). **#** Γὰ' λὶ σχολεῖο και λὶ δα' ἀκαζό μας γοιποὶ ἢ
 δυμοική ἔχει λὶ πλεονέκτημα ὅτι οἱ νέες λέξεις ποὶ δα' μάδα λὶ
 παιδι' μιλοῦναι, εἶναι μιλανῆ και ὅλο' ἴδιο λυπικό λὶ κυπριώτικη, λὶ

μυθικός του γλώσσας, ενώ τις καθαρεύουσας δέ μυθολογίας και δειδά
 χρησιμοποιούν διά 90/100 τις Έλληνες, οίτις έχουν όμοιο λόγιστό τυπικό.
 Άλλα και ααζι, μογορολι ή κυπριώτικη διάλεκτος έχει τόσες δημο-
 λίες, με τις δημοτική γλώσσα, τό ψάριν, τυρίν, ψουμίνμέ λά ν, τό
 δουρέικω, γιανρέικω, οργενέικω μέ τό κ, λά άππίδκια, άππηώ, άππιος,
 άππιος μέ λά ππ, λά γηόρος, γηόρα, άππώ (έφλά τρανήτες τουρανός
 τών άαωω τρανή) πού παραγίδουν τό γ, τό χωρῶ, όρνια, άζέχω
 πού έχουνε χ άλι δ, τό σληγίν, ό θειμαρς, τό σθιός, πού έχουν τό έγγ.
 ση άλι ^{πρότερον} σκ ή χ [τό «χοιμοίμαι, χείρας, χείντα χαιδάρκα», πού τό
 νάγαμηώμεν, νά παρδαλήωμεν, νά άποσληνηώμεν, μαζί μέ τό λωροδής,
 εομοίον χιέλο σοί ψαάρκρια και ή κοχαάκαρη είναι στην ψυχή
 τών παιδιών και μάγισσα τών χωρικόπονην τόσο ψυρά και άποροστα-
 τον τίλους δυσκοιές σοί δασκάτος, ώστε, όσως είπα και άποικεν
 άλλα φορά, ή γνωστική μόρφωση τών παιδιών μας είναι έργο, πού
 όταν υαλορδύνεται άξίόζει νά στεφανώται. Οί καιμένοι οι
 δασκάτοι τής Κύπρου έχουν νά εκλεγέσων γιγάντιον έργο.
 Άπορώ, μά τί άζηυδια, οίσι βρισκοιται δασκάτοι, πού ν' άνέχοται τό
 έμψασμα διά σχημα μιας άδελφς γλώσσας άχρηστος στην ζωή, μιας
 γλώσσας π' άνάγκαιόνται ^{μαγισσας} άζηυδοί γίγαντες νά τής μαδάσωντε
 στην ψυχή και στο μυαλό τών παιδιών, νά τής δώσουν ζωή! Και τί
 ναόνον όσοι τό καιόν αυλό; ναόνον και τίσσει; γίνονται λά δύνατα
 δυνατά; «άνήθον εις πίδον βαραιδύνη» ή μάλλον έγκληματόν.
 γιατί οίτι μαδόν λά παρδια όήμερα τό ξεχρον άίριο. και θέ-
 βεια, άφού λά διδάσκου οοτυριαλεκίλα τής γραμματικής τής
 άθικης διαλέκτου, ειοοτυριακό έργο, έσω με έπιτομή, δέν ξέρω

ποιού λαγογιάντη ή ποιού «τεσσάρων διδασκάλων», και λά' όσομα
εις τρίτη κλίση, που έχοντε σχεδόν εξαφανισθή όσα σήμερα,
και λά' εις-μη ρημά και δοκίμεις μέσους άοριστον και άπα-
ρέμματα, όσα άνύσφακτα δη' νέα γνώσα.

Γιατί οι περισσότεροι δασκάλοι να μη μεταβαίουν εστί λέγουσ
αλλά λά' αρχήματα; Δέν δαί μου πιστέψου άράγε άν λού πώ,
ως και δυνί Γ. Κίξη λού Γυμνασιου μας, που διδάσκω αρχαία
Ελληνικά, άνταγκά μου, μελά' λιν άνταγκία σπουδασκειών.
έννοείτε, τά' ύπαγορεύω τά' παιδία και λιν εξήμουν άκόμα
λού άρχ. κειμήλιον δη' διηλεκτική γνώσα, για τά' μαθαίονταν και
τη γνώσα λιν μεταφράσας άπ' λού καθηγητή λους. Τό πρώτο αλλό
δέν έώρεσε να γίνεται. γιατί όρμος τό κάμνω; γιατί λά' παιδία
αλλά δέν και έρωσας άκόμα να μορφώσονται μελά' άντιή γνώσα,
Δέν μπορούν, όχι όσα βέβαια, να έκφραστούν παρ' όξει λιν προσωπει-
ές μας δυό χρόνις δό' Γυμνάσιο. Αλλά όμναι λιν ποιά είναι;
Φλαινέ δαί μου απάν οι έκθ. αρχές, φλαινέ τό έκκαίδ. μας σούβημα, αλλά είναι
τό όθι μορφωθήκαμε δύν καθαρεύουσα και δέν μάδαμε λιν διηλεκτική. Φλαινέ
να λά' διδασκαλία μας, φλαινέ με' οι καθηγητές λιν διδασκαλείν. Ναι!
Μάλιστα! Φλαινέ όρμος κι' οι δασκάλοι. Διδάσκοντες υμεις ποιά μαθαίνετε.
Είναι με' οι δασκάλοι βαριά υπεύθυνοι για τά' γνωστικά μας χάγια
και σπείρω να ξυπνήσουν. Είναι οι σπουδαιότεροι σωτήρες λιν γνωσι-
κής και εθνικής μας άνταγενήσεως. Δέν πρέπει να χάνοντε καιρό!

5/11/24.
[Signature]